

at foreskrive, at der altid efter Anmeldelsesfristens Udløb skal foretages nyt Valg, som det dog vistnok vilde blive sjældent, at dette Valg vilde falde paa en anden Person end den oprindelige Kurator. I denne Retning skal Erfaringen i Norge ogsaa med stor Bestemthed gaa.

Bed den foreslaaede Ordning antager man, at de Klager, som saa ofte lyde over den Maade, hvorpaa Konkursboer nu behandles, paa en grundig Maade ville blive afhjulpne.*) Men de kunne formentlig heller ikke afhjælpes paa nogen anden Maade end ved, at man gjør det til den ledende Grundsaetning, at Fordringshaverne selv skulle være Herrer over Boets Bestyrelse. Der er i og for sig neppe tilstrækkelig Grund til, at Dødsfentlige skal indblande sig i dette Forhold, som er af en væsentlig privat Karakter, og paatvinge de Paagjældende en anden Fremgangsmaade end den, de selv anse for den rette. Dette vilde være saa meget mere unaturligt, som det maa erkjendes, at der, naar Bestyrelsen lægges i Hænderne paa en Embedsmand, hvis Tid for en væsentlig Del er optagen af andre Forretninger, vanskelig kan fremkomme nogen kraftig Bestyrelse, saalidt som der kan opnaas nogen hurtig Dggjørelse af Boet, hvilket sidste dog maa være et Hovedformaal for al Konkursbehandling. Naar Boets Bestyrelse derimod lægges i Hænderne paa Fordringshaverne og deres Besuldmægtigede, bør man kunne vente en hurtigere og sagkyndigere Bestyrelse. Ved Valget af Kurator kunne Fordringshaverne tage Hensyn til, hvilke Eigner og Indsigter det enkelte Bo efter sin Beskaffenhed nærmest gjør Krav paa. Kurator maa efter sin hele Stilling have mere Interesse for Boets Larv og i det Hele søle sig

noiere knyttet til dette, end Stifteretten og Fordringshaverne ville lettere hos en af dem valgt Kurator finde et aabent Dre for deres Dnsster; navnlig naar der er Spørgsmaal om at opnaa større Hurtighed, ville de ved et Tryk paa Kurator langt lettere kunne bringe det til et Resultat, end naar de staa overfor en Embedsmand. Man maa ikke lade sig vilbløde af, at Udfastet bruger Udtrykket „Kurator“, og antage, at den hele Reform væsentlig reducerer sig til, at det herefter skal være Regelen, at der skal bestikkes en Kurator, medens dette nu kun undtagelsesvis finder Sted. Sagen er, at Forflagets Kurator er Kreditorernes Besuldmægtigede, medens den Kurator, der nu bruges, er Stifterettens Besuldmægtig; den nu brugelige Kurators Administration lider derfor af ganske de samme Mangler som Stifterettens.

Det skal selvfølgelig erkjendes, at det væsentligt beror paa Kreditorerne selv, hvorvidt Forflagets Regler skulle føre til det tilsigtede Resultat, en god Bestyrelse af Boet. Forudsætningen maa være, at Kreditorerne virkelig give Møde paa Stiftesamlingerne og lade sig det være magtpaaliggende at stemme paa Mænd, som ere skikede til det Svær, der overdrages dem. Men der synes ikke at være tilstrækkelig Grund til at betvivle, at dette vil blive Tilfældet, og navnlig lader der sig Intet slutte fra, at det maasse nok for nærværende Tid er almindeligt, at Kreditorerne ikke give Møde paa Stiftesamlinger. Thi dette forklæres ganske naturligt deraf, at de for Tiden ikke have nogen afgjørende Indflydelse paa Boets Bestyrelse. Giver man dem derimod blot Magten, vil det her, som i andre Forhold, vise sig, at de nok ville gjøre Brug af den. I andre Lande, hvor der gjælder en lignende Ordning, som den, der ved Forflaget tilsigtes, har det, saavidt vides, heller ikke været følt som en Uanskelighed, at Fordringshaverne have været utilbotelige til at give Møde paa Stiftesamlingerne. Det er i denne Henseende betegnende, at fremmede Love ikke pleie at indeholde nogen Regel, som den, der findes i Forflagets § 66, næstsidste Stykke, hvor det hedder, at naar ikke mindst en Trediedel af samtlige kjendte Fordringer er repræsenteret paa Stiftesamlingen, anses

*) Om Utilfredsheden med den nu bestaaende Ordning af Konkursboers Forvaltning har man et Bidnesbyrd i de mange Begjæringer om Stifteskommissærer. Til at bevilge saadanne, vil der ikke være Grund efter Forflagets Ordning, som tilsteder Kreditorerne at vælge til Kurator, hvem de ville. Forflagets § 146 bestemmer derfor, at Fallitboers Behandling ved Kommissærer for Fremtiden skal bortfalde.